

Vestitorul numelui lui Iehova

15 Iunie 1932

Numărul 12

Vestirea numelui lui Iehova

— Partea 2-a —

„Cântați lui Dumnezeu lăudați numele lui, faceți drum celui ce călătorește prin deșerturi; Iah este numele lui, și bucurați-vă înaintea lui.” — Psalm 68:4.

IEHOVA a ales Sionul, capitala organizației sale mari, de locuința sa. Acolo s'a stabilit pentru totdeauna, reprezentat fiind prin regele său iubit. Este timpul de a cânta cu bucurie, și a da în știre numele lui acelora, cari doresc să asculte. Iar toți cei alți vor fi siliți la timpul hotărît, să recunoască, că Iehova este Dumnezeu. Porunca: „Lăudați numele lui”, arată clar de tot, că pe timpul împlinirii profeției acesteia, Iehova își va descoperi poporului său numele. Mai întâi lui Moise a dat în știre numele său „Iehova”; și în acest al patrulea verset al psalmului stă scris: „Lăudați-l... cu numele său Iah (trad. engleză).” Aceasta este o formă prescurtată a numelui lui Iehova, și înseamnă una și aceeași. Aceste cuvinte sunt așa dar o parte a cântecului nou, care se ocupă mai cu seamă cu înțelesul numelui lui Iehova.

² „Cântați lui Iehova cântare nouă, să cânte lui Iehova tot pământul!” (Psalm 96:1) „Cântați lui Iehova cântare nouă, căci minuni a făcut; dreapta sa și sfântul său braț i-au venit în ajutor.” (Psalm 98:1) „Dumnezeule, cântare nouă îți voi cânta, cu harfa cu zece ștrune îți voi cânta psalmi.” (Psalm 144:9) „Cântați lui Iehova cântare nouă, lauda lui în adunarea cuvioșilor.” — Psalm 149:1.

³ Timpul pentru cântarea cântecului acesta, nu a sosit mai în grabă, decât numai după venirea Domnului Isus Cristos la templul lui Iehova, și numai după ce a fost descoperită unșilor însemnătatea numelui lui Iehova; după acel timp a început rămășița să cânte cântarea. Mântuirea omenirii în general, nu a provocat cântarea aceasta de laudă, ci ceea ce a inspirat și a trezit cântarea, est un lucru deosebit și un fapt victorios. Pe timpul, când rămășița înalță cântarea, Iehova a pus deja pe regele său pe muntele Sion, și a dat regelui său iubit porunca, ca să arunce afară pe Satan din cer, și puterea lui de pe pământ s'o sdrobească. În anul 1919 Domnul a eliberat pe rămășița poporului său din legăturile Babilonului, partea pământescă a organizației lui Satan, ca să poată merge înainte și să vestească numele său și împărăția sa. După aceea le-a descoperit, că Sionul s'a zidit, și a dat rămășiței o înțelegere a întrebării celei mari de discuție pusă de dușman cu privire la cuvântul și numele lui Iehova. El a arătat rămă-

șiței, că incurând va veni timpul, când întrebarea aceasta mare de discuție va fi rezolvată în favoarea și spre mărirea lui Iehova. Iehova Dumnezeu a făcut pe rămășiță să înțeleagă, că numele Iehova arată scopul său față de poporul său, apoi a arătat rămășiței că trebuie să fie martorul său pe pământ. Aceste adevăruri mari, descoperite rămășiței sunt acelea, ce au trezit cântarea; și cei ce fac parte din rămășiță iubesc pe Iehova și se bucură, că pot să ieie parte la cântarea numelui său.

⁴ Versetul 4 în traducerea engleză revizuită sună: „Pregătiți un drum de țară [faceți cale celui ce; ridicăți o cale; trad. Elberfelder] celui ce călătorește prin pustii.” Dumnezeu arată prin profetul său, că „pentru rămășița poporului său care va rămânea”, va fi o cale dela Asiria încoace, care după timpul lui Isaia a fost învinsă și ocupată de Babilon. „Și va fi o cale pentru rămășița poporului său, care va mai rămânea, de la Asiria; precum a fost pentru Izrael în ziua, când a ieșit din pământul Egiptului.” (Isaia 11:16) După venirea Domnului la templul său s'a întâmplat, că rămășiței poporului său de pe pământ i s'a îngăduit ca să pășească pe cale și să se întoarcă în Sion, unde acuma Iehova a apărut în măreția sa.

⁵ „Ziua aceea” pe care Domnul a făcut-o, a început acuma; și datorința rămășiței din timpul de față s'a lămurit. Despre aceasta stă scris: „Și vei zice în ziua aceea: Ție-ți mulțumesc Iehova; c'ai fost mâniat pe mine, dar mânia ta s'a întors dela mine, și m'ai mângăiat. Iată Dumnezeu este mântuirea mea; în el mă încred și nu mă tem: Căci tăria mea și lauda mea este Iah, Iehova; și el s'a făcut mie spre mântuire. Cântați lui Iehova, căci fapte mari a făcut, cunoscute fie acestea peste tot pământul!” — Isaia 12:1, 2, 5.

⁶ După ce Iehova a zidit Sionul și s'a stabilit acolo, acuma este preamărit în Sion; pentru aceasta stă scris: „Mare este Iehova în Sion, și înălțat peste toate popoarele. Laude-se numele tău, cel mare și infricoșat, căci s'ian! este!” (Psalm 99:2, 3) Aceasta este o dovadă doveditoare pe mai departe, că psalmul 68 este a se aplica la timpul de față, și este hrana la timp pentru poporul uns al lui Dumnezeu. Cunoștința aceasta aduce putere și incurajare.

Țară pustie, plană

⁷ Traducerea revizuită engleză a versetului patru sună: „Pregătiți o cale celui ce [pe ceruri] vine prin pustiiuri.” Un alt traducător în chipul următor redă partea aceasta a textului: „... pentru el, care călătorește prin pustiiuri”. Cuvântul ceruri de aici este tradus din cuvântul ebraic araba, și acesta nu este același cuvânt cu acela care este tradus „cer” în versetele 8 și 33 ale psalmului. Numai în acest al patrulea verset este cuvântul araba tradus „ceruri”; în alte texte dimpotrivă cuvântul acesta este tradus deșert, stepă sau pustiu. Aceasta arată, că psalmistul a luat ilustrația sa din vechime, când stâlpul de foc, care a reprezentat prezența lui Iehova și chivotul legământului purtat pe umerii preoților, treceau prin pustiu spre Canaan. Preoții cari purtau pe umerii lor chivotul legământului, ilustrează într-o mică icoană, cum Iehova călătorește deasupra organizației sale preoțești, cunoscută și însemnată ca preoția după ordinul lui Melchisedec. Intreg teritoriul dintre Egipt și Canaan era un deșert sau pustiu; era țara în care locuiau dușmanii lui Izrael, și ilustra potrivit starea de necredință și neascultare față de Dumnezeu. În calea lor spre țara odihnei, Izraeliții au trebuit să treacă prin teritoriul acesta pustiu.

⁸ Argumentul apostolului Pavel cu privire la împrejurarea aceasta, cum se exprimă în Evrei 3:7-16 și 4:1-11, dă de înțeles, că Canaanul reprezintă starea de credință și odihnă în Iehova și îngrijirea sa arătată față de poporul său, și că aceia, cari au credință în Dumnezeu și în Cristos, acumă intră în odihna deplină. Izraeliții, cari treceau prin țara pustie a Canaanului, cu care ocazie preoții purtau pe umerii lor chivotul legământului, au reprezentat în icoană pe Iehova, care merge în fruntea organizației sale, și o trece peste starea de pustietate. Stă scris: „Și plecând dela muntele Abarim, tăbăriră în câmpia Moabului lângă Iordan, în dreptul Ierihonului. Și tăbăriră pe lângă Iordan, dela Bet, Ieșimot până la Abel-Sitim în câmpiile Moabului. Și vorbi Iehova lui Moisi în câmpiile Moabului.” — 4 Moise 33:48-50.

⁹ Cuvântul „câmpie” apare de trei ori în textul citat și este traducerea cuvântului ebraic araba, care înseamnă deșert (stepă) sau pustiu. Împlinirea cuvintelor profetice ale psalmului „Cel ce călătorește pe ceruri prin pustiu”, prin urmare trebuie să închipue cum Iehova călătorește pe organizația sa, o conduce peste pământul dușmanului care este asemenea unui deșert sau pustiu, anume lumea, și sub paza și siguranța sa conduce pe poporul său de legământ către Sion, și-i aduce în orașul viului Dumnezeu, în Ierusalimul ceresc, spre miriadele de îngeri și spre adunarea de sârbătoare și la adunarea întâilor născuți, cari sunt înscriși în ceruri. (Evrei 12:22, 23) Precum Izraeliții, deși erau în țara pustie a dușmanului, dar totuși nu erau o parte a dușmanului, astfel este și rămășița poporului credincios al lui Dumnezeu acumă în lume, fără însă să fie o parte a lumii; și lumea

aceasta sau organizația dușmană este nesuferită, pentru rămășița, străină și fără ceva hrană de viață, și rămășița pentru aceasta este incunjurată din toate părțile de pericol și moarte. Dar Iehova este scutul și puterea și cântecul ei. Rămășița este într-o țară sau în niște împrejurări, cari față de Dumnezeu sunt pustii și neroditoare. Rămășița lui Dumnezeu trebuie să călătorească acumă peste starea aceasta de pustietate, și să pășească pe calea care a fost pregătită pentru ea și în spre folosul său de Regele Etern; și la timpul convenit toți oamenii ceialalți, cari vor primi viața vecinică, trebuie să pășească pe calea aceasta. Această cale mare ridicată (umplută) duce spre Sion, unde Iehova este prezent prin reprezentantul său Isus Cristos. — Isaia 35:8; 62:10.

¹⁰ În țara dușmanului sunt mari mulțimi, cari nu fac parte din organizația oficială a lui Satan, însă stau sub puterea și influența ei. Acestora trebuie să li se mai dea ocazie, ca să guste apa râului, care curge din tronul și templul lui Dumnezeu. În armonie cu aceasta stă scris: „Apele acestea merg spre ținutul de către răsărit, se pogoară în șes, și se varsă în marea moartă, și vărsându-se [apele vieții] în mare, apele ei se vor vindeca.” (Ezechiel 47:8) (Compară și cu Apocalips 22:1, 2)

¹¹ Cei ce fac parte din clasa rămășiței văd aceasta prin credință și din harul deosebit al lui Iehova; pentru aceasta intonează un „cântec de laudă” pentru acela, care cu măreție și biruitor, trece peste țara dușmanului. Ascultând cu bucurie de poruncile lui Iehova, pregătesc calea poporului, ridică steagul lui Iehova și preiau conducerea pe calea către împărăție. (Isaia 62:10) Ei laudă pe Cel Prea Înalt, numele căruia este Iah, și se veselesc înaintea lui. După înțeles, aceasta pare a spune, că numele Iah are întâietate între toate numirile dumnezeirei. El îndreaptă atenția asupra scopului lui Dumnezeu și trezește la poporul său cugetul, că acumă a sosit timpul pentru Iehova, ca să ducă la îndeplinire plinătatea scopului său întreg, pe care l-a lăsat să se scrie în Biblie pentru conducerea oamenilor, și că îndeosebi va duce la îndeplinire hotărîrea sa pentru justificarea numelui său sfânt.

¹² Veselia rămășiței înaintea lui Iehova, este dovedită pe deplin prin următoarele cuvinte ale profetului: „Saltă de veselie fiica Sionului! Strigă de bucurie fiica Ierusalimului! Iată că împăratul tău vine la tine: El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.” (Zaharia 9:9) Când regele Izraelului era să fie încoronat, călărea pe un măgar, și prin aceasta a arătat în mod simbolic o supunere deplină și de bunăvoie față de Iehova Dumnezeu. Măgarul a ocupat locul unuia cal la rege, când venea să fie încoronat. (Judecători 5:10; 2 Cronica 23:9-11) Isus a împlinit profetia aceasta în mic, când a călărit în Ierusalim, s'a oferit ca rege și a apărut în templu. (Matei 21:2-9) Când în anul 1918 a venit la templul lui Iehova și a fost prezentat ca rege, a împlinit profetia

pe deplin; și aceasta semnaleză începutul templului de veselie mare a fetelor Sionului, cari sunt copiii organizației lui Dumnezeu.

Orfani și văduve

¹⁴ Un băiat despărțit de tatăl său este expus la disprețul altora, și o văduvă este singuratică și apăsată. Iehova este Părintele orfanilor și protectorul văduvelor. Psalmul referindu-se la Iehova, spune: „El este Tatăl orfanilor, apărătorul văduvelor. El, Dumnezeu, care locuiește în locașul lui cel sfânt.” (63 : 5) Aici avem pe rămășița în starea de pustietate a lumii, și psalmistul numește rămășița „orfani”, și anume din următoarele motive: 1) deoarece orfanii aceștia au urmat porunca „uită pe poporul tău și casa părintelui tău” (Psalm 45 : 10); 2) deoarece au pierdut pe toți prietenii lor pământeni și caută ajutor și putere la Iehova Dumnezeu. „Căci tatăl meu și mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primește. Învață-mă Doamne calea ta, și povățuește-mă pe cărarea cea dreaptă, din pricina dușmanilor mei.” (Psalm 27 : 10, 11) Și 3) deoarece în timpul absenței lui Isus și până la venirea lui la templul său erau ca niște orfani părăsiți; Dumnezeu a trimis la dânsii Spiritul Sfânt ca să le fie conducător și îngrijitor. (Ioan 14 : 18) Acuma Spiritul Sfânt nu mai lucrează ca îngrijitor, ci Iehova petrece la ei, prin reprezentantul său Isus Cristos. Orfanul are lipsă de un apărător și ocrotitor și Iehova este hotărât să fie un îndreptățitor și ocrotitor al rămășiței. „Care face dreptate orfanului și văduvei, și iubește străinul dându-i pâine și vestminte.” — 5 Moise 10 : 18.

¹⁵ O altă traducere a textului citat pe urmă sună: „Care îndreptățește pe orfan și pe văduvă, și care iubește pe cel străin și îi dă hrană și îmbrăcăminte.” (Rotherham) În armonie cu aceasta spune psalmistul: „Scoală-te Doamne, Dumnezeule, ridică mâna! Nu uita pe cei nenorociți! Dar tu vezi, că tu privești năcazul și suferința, ca să iei în mână pricina lor. În nădejdea ta se lasă cel nenorocit și tu vii în ajutorul orfanului. Ca să faci dreptate orfanului și celui asuprit, și ca să nu mai insufle groaza omul cel luat din pământ.” — Psalm 10 : 12, 14, 18.

¹⁶ Domnitorii lumii acesteia văd, că poporul lui Dumnezeu este apăsător, asuprit și batjocorit, însă nu-și întind mâna să le ajute sau să-i mângâie. Vorbind Iehova prin profetul său către poporul său, spune: „Faceți dreptate celui slab și orfanului, dați dreptate nenorocitului și săracului, scăpați pe cei nevoiași și lipsiți, izbăviți-i din mâna celor răi.” — Psalm 82 : 3, 4.

¹⁷ Domnitorii însă se codesc și refuză să se poarte așa, și pe urmă Iehova ia afacerea în mână; despre aceasta spune profetul său următoarele: „Domnul ocrotește pe cei străini, sprijinește pe orfan și pe văduvă, dar răstoarnă calea celor răi [adecă: îi lasă să se rătăciască].” (Psalm 146 : 9) Dumnezeu începe cu lucrul acesta în timpul, când apare în templul său prin reprezentantul său cel mare, Cristos Isus.

¹⁸ „Crestinătatea” are de fapt mulți copii, cari sunt atât orfani cât și răscolători, deoarece au fost duși în rătăcire de preoții lor și de „marii turmelor”. Despre aceștia spune Iehova prin profetul său: „Cei ce povățuiesc pe poporul acesta îl duc în rătăcire și cei ce se lasă povățuiți de ei sunt pierduți. Deaceia nici Domnul n'ar putea să se bucure de tinerii lor, nici să aibă milă de orfanii și văduvele lor căci toți sunt niște nelegiuiti și niște răi, și toate gurile lor spun mișelii. Cu toate acestea, mânia lui nu se potolește, și mâna lui este tot întinsă.” (Isaia 9 : 15, 16) Acești neascultători au așteptat ca să primiască putere și tărie dela oameni; însă puterea omească s'a dovedit cu totul neputincioasă. Aceia însă cari privesc la Domnul și ascultă de poruncile sale, primesc putere din mâna sa.

¹⁹ Iehova este judecătorul, apărătorul și îndreptătorul copiilor săi credincioși. „Lasă pe orfanii tăi! Eu îi voi ține în viață și văduvele tale să se increadă în mine!” (Ieremia 49 : 11) Cuvântul evreesc pentru „văduvă”, care este folosit de psalmist în versetul întâi din explicație, stă în plural (este vorba de mai multe persoane), și în alte texte ale Scripturii se traduce „case pustiiite” (trad. engleză) și „pălate pustiiite” (Schlachter). (Isaia 13 : 22; Ezechiel 19 : 7) Cuvântul acesta înseamnă pe mai departe un loc sau o stare pustie. „Văduva” cea mare, a cărei apărător și îndreptător s'a făcut Iehova, natural că este Sionul, organizația sa. Vine vremea, când văduvia ei se va sfârși și rușinea ei va fi înlăturată, și Iehova vorbește către ea: „Nu te teme, căci nu vei rămânea de rușine; nu roși, căci nu vei fi acoperită de rușine; ci vei uita și rușinea tinereții tale, și nu-ți vei mai aduce aminte de văduvia ta. Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului și mare va fi propășirea fiilor tăi.” — Isaia 54 : 4, 13.

²⁰ În decursul timpului de persecuție dela 1917 până la 1919 partea pământească a organizației lui Dumnezeu era părăsită ca o văduvă și strigătele membrilor săi credincioși și-au găsit expresiunea în cuvintele Plângerilor: „Adu-ți aminte Doamne de ce ni s'a întâmplat! Uită-te și vezi-ne Moștenirea noastră a trecut la niște străini, casele noastre la cei din alte țări! Am rămas orfani, fără tată; mamele noastre sunt ca niște văduve. Prigonitorii noștri ne urmăresc cu îndârjire, și când obosim nu ne dau odihnă.” — Plângerile lui Ieremia 5 : 1-3, 5.

²¹ Indată după începutul timpului de prigoană, Domnul a venit la templu, ca să facă judecata, și s'a pus pentru orfani și văduve. „Și deodată va intra în templul său Domnul pe care-l căutați: adecă solul legământului, pe care-l doriți; iată că vine, — zice Domnul Oștirilor. Mă voi apropia de voi pentru judecată, și mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, cari asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptătesc pe străin, și nu se tem de mine, zice Domnul Oștirilor.” — Maleahi 3 : 1, 5.

²¹ A sosit timpul, când dușmanul și organizația lui trebuie să fie nimicite. Casa lui a fost și este încă și acum o casă sumeată, îngâmfată și apăsătoare; despre ea stă scris: „Domnul surpă casa celor mândrii, dar întărește hotarele văduvei.” (Proverbe 15:25) În anul 1918 s'a întâmplat, când Iehova a început cu zidirea Sionului, și când a făcut roditoare pe văduva lui și copiii ei au început să laude numele său; cu privire la aceasta stă scris: „El dă o casă celei ce era stearpă, face din ea o mamă veselă în mijlocul copiilor ei. Lăudați pe Domnul!” (Psalm 113:9) Casa femeii lui Dumnezeu, ce se referă atât la copiii pământești cât și la alții, a început atunci; era un timp de bucurie și bucuria domnește încă și acum.

²² Cuvintele: „Dumnezeu care locuiește în locașul lui cel sfânt” (trad. engl.: Templu), din versetul 5 al psalmului 68, par a se referi la Iehova în templul său sfânt și nu la prezența lui generală din cer. (Habacuc 2:20) Cuvintele arată expresiunea iubirii lui Iehova pentru unii ca aceia, cari fac parte din organizația lui. Templul este locuința lui și el este prezent acolo prin poziția suplinitoare a funcționarului său principal Cristos Isus. (Psalm 132:13-15) În Cronici stă scris: „Căci voia să cruțe pe poporul său și locașul său.” (2 Cronica 36:15) Ca o dovadă pe mai departe, că este vorba de templul și locul unde numele său va fi cinstit, spune psalmistul: „Doamne eu iubesc locașul casei tale, și locul în care locuiește slava ta.” (Psalm 26:8) Iehova este judecătorul și îndreptățitorul poporului său în Sion. După ce copiii au fost aduși în prezența Părintelui, a marelui Iehova, și în organizația sa, și după ce organizația aceasta care în trecut a fost în stare de văduvie, a fost făcută roditoare și pusă ca îngrijitoare a casei, în organizația lui Iehova domnește bucurie. Bucurie, cântece de veselie și mare pace se observă între toți copiii organizației. Iehova este Tatăl și învățătorul, și aceștia toți, învață acum dela Dumnezeu. — Isaia 54:13.

Credincios și mai puțin credincios

²³ Psalmul spune apoi mai departe: „Dumnezeu dă o familie celor părăsiți [Nițulescu: așează în familia pe cei singuratici], El izbăvește pe prinșii de războiu și-i face fericiți: numai cei răsvrățiți locuiesc în locuri uscate [pustii].” (Psalm 68:6) Revista din 15 Ianuarie 1927 publică texte, cari se referesc la prizonieri sau la clasa turmei mari și stabilește aplicarea cuvintelor: „Dumnezeu așează în familia pe cei singuratici”, acestui psalm la clasa turmei mari. Acuma chestia aceasta din îndurarea lui Dumnezeu este mai clară. Acest verset al psalmului se pare că se referă la trei clase deosebite, anume: 1) la rămășița credincioasă, sau clasa „servului credincios și înțelept”; 2) la turma mare; și 3) la „omul fărădelegii”, „fiul pierzării”. Desigur aceste trei clase se pertractează aici, pentruca aceia, cari sunt devotați lui Dumnezeu, să cunoască și să aprecieze îngrijirile sale pline de îndurare față de aceia, cari îl iubesc. O altă traducere sună după cum urmează:

„Care aduce acasă pe cei imprăștiți [Notița lui Rotherham] [pe singuratec îl readuce în casă; Schmoller] [care face locuință pentru cei singuratici; Schlachter].” În acest verset al psalmului cuvântul evreesc ja-chid este tradus cu „singuratic”. O autoritate recunoscută spune, că cuvântul acesta înseamnă singuratic, adică unic; prin urmare iubit, pe mai departe părăsit, viața, drăguț, nemângăiat, copil unic. Ca exemple cităm următoarele texte: „Ia pe fiul tău, pe unicul [ja-chid] tău, pe care-l iubești, pe Isaac.” (1 Moise 22:2, 16) „Scapă de sabie sufletul meu, din mâna cânelui pe unicul meu.” (Psalm 22:20) „Doamne până când te vei uita la ei? Scapă-mi sufletul din cursele lor, scapă-mi viața din ghiarele acestor pui de lei.” — Psalm 35:17.

²⁴ Acelaș cuvânt apare în Proverbe 4:3 și este tradus cu „singur”, „fiu unic”: „Căci când eram încă fiu la tatăl meu și fiu gingaș singur la mama mea.” În Ieremia 6:26 este tradus cu „unul născut” sau „singurul fiu”; și aceeaș traducere găsim la Amos 8:10 și Zaharia 12:10. Acelaș cuvânt ebraic este tradus cu „singuratic” în textele următoare: „Întoarce-te spre mine și îndură-te de mine, căci sunt singur și intristat.” (Psalm 25:16) Textele acestea arată, că cuvântul „singuratic” din versetul 6 al psalmului din chestie se referă la copiii Sionului, clasa rămășiței credincioase a lui Dumnezeu.

²⁵ După nașterea „fiului de parte bărbătească” (a împărăției; Apocalips 12:5) Sionul și-a născut copiii. „Căci fiica Sionului îndată ce avu durerea de facere, a și născut pe fiii săi.” (Isaia 66:8) După aceea a început timpul de bucurie. Femeia lui Dumnezeu, o expresiune simbolică pentru organizația sa, era neroditoare (stearpă), până când a așezat pe regele său iubit pe tronul său și după aceea au fost aduși la viață copiii săi. Atunci s'a întâmplat, că femeia stearpă (Sionul) a început să conducă gospodărie, aceasta o dovedesc mai multe traduceri străine. „Care face ca stearpa casei să ajungă [acuma] mamă voioasă de copii.” (Psalm 113:9) După ce Domnul a fost venit la templul său și Sionul a fost zidit și copiii aceștia au fost născuți, atunci s'a început un cântec de laudă, și copiii voioși au început cu vestirea împărăției și a numelui lui Iehova, în timp ce-au privit la justificarea numelui lui Iehova, la care credincioșii, din îndurarea lui Dumnezeu pot să aibă parte. Faptele ne servesc dovadă bogată, că clasa „servului credincios”, cu toată este în mare măsură iubită de Domnul, totuși era singuratică și părăsită, și într'o stare nemângăiată, până ce Domnul nu a început să descopere acestor credincioși, că împărăția s'a născut, și că urmașii devotați ai lui Isus Cristos au avut privilegiul ca să o ia înainte cu vestirea regelui și a împărăției spre preamărirea numelui lui Iehova. Iehova face apoi „familii” pe acești singuratici sau îi aduce într'o „casă”, anume în organizația Domnului, în casa Domnului; și i-a adus la o unitate în Cristos. De nevoie, acești indeosebi privilegiați trebuie să se privească „ochi în ochi”

și în armonie deplină se pun la lucru, ca să facă cunoscută vestea de bucurie a împărăției și a zilei de curățire a numelui lui Iehova. Este deci cu totul clar, că cuvintele: „Dumnezeu așează în familie pe cei singuratici”, se referă la rămășița credincioasă și arată unitatea lor în niște împrejurări fericite în stare plină de bucurie și de unitate.

Prizonieri

²⁶ După ediția engleză revizuită, versetul 6 al psalmului 68 sună astfel: „Dumnezeu strânge împreună ca familie pe cei singuratici; el scoate afară pe prizonieri la fericire; însă cei răsvrățiți locuiesc în pământ pustiu.” Revista din 15 Ianuarie 1927 spune cu totul potrivit, că „prizonierii” acestui text înseamnă pe „turma mare”. Această deducere este sprijinită pe deplin de următoarele texte: „Eu, Iehova chematu-te-am spre mântuire, și voi sprijini mâna ta; te voi păstra și te voi face legământ poporului, lumina națiunilor; ca să deschizi ochii celor orbi, ca să scoți din închisoare pe cei legați, pe cei ce șed în întunerecul din prinsoare.” (Isaia 42:6, 7) „Să ajungă până la tine gemetele prinșilor de războiu! Scapă prin brațul tău cel puternic pe cei ce pier!” (Psalm 79:11) „Ca să audă suspinul celui încătușat, ca să scape pe cei hotărâți la moarte.” (Psalm 102:20) „Cei ce ședeau în întunec și în umbra morții încătușați în apăsare și fier.” (Psalm 107:10) Cei ce formează clasa turmei mari suspină și strigă, deoarece sunt prinși în organizația care poartă din fătărie și amăgire numele lui Isus Cristos. Preoții și mai marii turmei țin în prinsoare pe acești fricoși. Ei sunt „copiii morții”, deoarece au făcut un legământ cu Dumnezeu, ca să facă voia sa, având încredere în meritul lui Isus Cristos; legământul acesta duce la moartea lor de om, ca să poată primi viață ca ființe spirituale. Ca oameni trebuie să meargă în moarte, ca să poată fi apoi înviați din morți ca ființe spirituale, când li se va da privilegiul, ca să slujească înaintea tronului lui Dumnezeu. — Apocalips 7:15.

Răsvrățiți

²⁷ Traducerea Cornilescu, precum și ediția revizuită engleză traduc partea aceasta a versetului: „Însă cei răsvrățiți locuiesc în locuri uscate.” Rotherham traduce: „Pământ ars de soare”. Între Izraeliți, poporul tipic de legământ al lui Dumnezeu, era o clasă răsvrătită, și trebuia să așteptăm că o asemenea clasă răsvrătită va ieși la iveală între aceia, cari au făcut un legământ de sacrificiu, pentru a face voia lui Dumnezeu. Izraeliții erau atât încăpăținați cât și răsculători; și trebuie să admitem că aceleași lucruri le vom găsi la aceia, cari au fost chemați la împărăție. Iacob, căruia i s'a dat dreptul de întâi născut, și care a primit favoarea aceasta din mâna lui Iehova, a preumbrît pe cei credincioși, pe cari Domnul, Dumnezeu îi folosește ca să pună mărturia lui Isus Cristos, adică pe acea clasă a urmașilor lui Isus Cristos, cari formează clasa servului „credin-

cios și drept”. Despre aceasta stă scris: „El a pus o mărturie în Iacob, a dat o lege în Izrael, și a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii... pentruca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu, și să păzească poruncile lui. Ca să nu fie ca părinții lor, un neam neascultător și răsvrătit, un neam, care n'avea o inimă tare, și al cărui suflet nu era credincios lui Dumnezeu.” — Psalm 78:5, 7, 8.

²⁸ Iehova a lămurit clar în cuvântul său, că aceia, cari doresc să-i fie pe plac, trebuie să-l servească din iubire curată și devotament neegoist; că aceștia la venirea împărăției sale trebuie să fie martori pentru Iehova, și vestea bună trebuie să o pună națiunilor ca o mărturie, și trebuie să facă un avertisment despre scopul lui Dumnezeu, înainte de venirea sfârșitului definitiv peste organizația lui Satan. Aceștia trebuie să spună popoarelor lumii, că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, și că Satan și organizația sa sunt numai o imitație falsă și sunt împotriva lui Dumnezeu și a împărăției sale, și trebuie să cadă. Cu bucurie trebuie să pună mărturie pentru numele lui Iehova și pentru împărăția lui, în timp ce privesc la justificarea numelui lui Iehova. Cei ce au fost luați în legământul pentru împărăție se împart în două clase. O clasă este mânăta spre Domnul din devotament neegoist; și clasa cealaltă se sbate în mod egoist după o stare de onoare și de strălucire, care i-ar cădea cândva în viitor. Clasa cea din urmă se codește să creadă, că împărăția a început în anul 1914, ce a fost ilustrat simbolic prin nașterea „copilului bărbat”. Asemenea se codește să creadă, că în 1918 Domnul a venit la templul său. Ei neglijează să-și implinească legământul și să-și plătească votul față de Domnul, și ei nu arată nici o recunoștință pentru favoarea și îndurarea hărăzită lor. „Ei n'au ținut legământul lui Dumnezeu, și n'au voit să umble întocmai după legea lui. Au dat uitării lucrările lui, minunile lui, pe cari li le arătase.” — Psalm 78:10, 11.

²⁹ Toți aceia cari au primit chemarea pentru împărăție, au pășit pe calea care ar fi condus la domnia împreună cu Isus Cristos, cu condițiunea, că pornirea lor pentru serviciul Domnului ar fi fost iubire și neegoism, și dacă ar fi stăruit pe calea aceasta cu credincioșie până la sfârșit pentru aceasta unii ca aceștia sunt numiți „mai mari”, și Domnul spune despre ei prin gura psalmistului: „El varsă disprețul asupra mai marilor [asupra acelorora, cari au avut odată aspirațiunea, ca să fie împreună cu Isus Cristos în împărăție], în deșerturi fără cai îi lasă să se rătăcească [o țară pustie, unde nu este nici o hrană]. Dar el ridică pe cel lipsit [pe cei lipsiți cu spiritul, cari sunt devotați pe deplin și din iubire lui Dumnezeu] din apăsare, și înmulțește familiile lor ca pe niște turme.” După aceea spune Domnul: „Cei drepti văd aceasta, și se bucură, și toată răutatea își închide gura. Tot înțeleptul să vadă aceasta, și să priceapă îndurările lui Iehova.” (Psalm 107:40-43) În felul acesta arată Domnul, că înțelepții sunt aceia, cari iau seamă la cuvântul său și se lasă conduși cu

totul de cuvântul său, și nu de influențe din afară, și nici de păreri sau deduceri proprii, și nici de înțelepciunea și vaza semenilor lor.

⁴⁰ Către cel neascultător zice Iehova: „Intins-am mâinile mele toată ziua spre un popor neascultător, care umblă pe o cale rea, după cugetările lui. Spre un popor ce mă întărește totdeauna chiar în fața mea; care sacrifică în dumbrăvi, și tămăduiește pe cărămizile de pe acoperiș [pe un lucru sau învățătură făcută de om, și nu pe Cristos, piatra de unghiu a lui Iehova].” (Isaia 65:2, 3) Cu toată neascultătorii au auzit și primit chemarea pentru împărăție, totuși stăruie, în aceea, că prin năzuințele lor proprii ar putea să-și desvolte un caracter, care i-ar face potriviți pentru împărăție, și că aceia cari n'au urmat calea lor, ar fi mult inferiori punctelor lor de vedere (a celor neascultători). Pentru aceea vorbesc ei despre sine, că ar fi mai sfinți decât alții; Iehova spune însă: „Fum sunt aceștia în nările mele, foc ce arde toată ziua.” (Isaia 65:5) Aici este o clasă, care refuză, ca să arate goliciunea organizației lui Satan prin vestirea adevărului, care dimpotrivă se poartă domol și cu grijă, ca năcumva să taie ajutorul ce ar putea veni din lume. Dumnezeu spune unora ca aceștia: „Vai de fiii neascultării zice Iehova, cari iau sfatul dar nu dela mine; și cari fac legăminte, dar nu prin spiritul meu, ca să adauge păcat peste păcat; cari se pogoară în Egipt, fără să întrebe gura mea; ca să se întărească cu puterea lui Faraon, și să se încreadă în umbra Egiptului.” — Isaia 30:1, 2.

⁴¹ Tot această clasă răsvrătită (neascultătoare) este descrisă ca răsvrătită și stricată în următoarele texte: „Dar acest popor are o inimă dărză și îndărătnică; s'au răscolat și s'au dus.” (Ieremia 5:23) „Toți sunt neascultători, vorbitori de rău, aramă și fier; cu toți sunt stricați.” — Ierem. 6:28.

⁴² Despre unii ca aceștia spune psalmistul: „Chiar pe fiul mamei tale îl vorbești de rău.” (Psalm 50:20) Isus vorbește despre aceeași clasă ca despre unii „ce fac fărădelege”; și pe mai departe ca despre „servul rău”, deoarece nu au primit iubirea adevărului și în urma acestui fapt cad, și sunt însemnați ca „omul fărădelegii”, „fiul pierzării”. — Matei 13:41; 2 Tesaloniceni 2:2-12.

⁴³ Textele doveditoare citate mai sus arată cu totul clar, că în versetul 8 al psalmului 68 profetul lui Dumnezeu descrie trei clase de consacrați. Credincioșii iubiți de Domnul văd adevărurile acestea și încep un cântec de laudă la adresa numelui lui Iehova, și stăruiesc cu credincioșie întru vestirea lui Iehova, ca singurul Dumnezeu adevărat, și a faptului, că împărăția sa va curăți numele lui și este singura speranță pentru oameni.

Armagedonul preumbrît

⁴⁴ În multe locuri ale Scripturii arată Iehova, ce se va întâmpla în Armagedon sau în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, și textul următor este unul dintre aceste texte doveditoare: „Dumnezeule, când ai ieșit tu în

fruntea poporului, și când mergeai în pustie, s'a cutremurat pământul, s'au topit cerurile dinaintea lui Dumnezeu, s'a sguduit Sinai dinaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Izrael.” — Psalm 68 versetele 7, 8.

⁴⁵ În aceste cuvinte ale psalmului David desigur se referă la aceea, că Iehova a condus pe poporul Izrael din țara Egiptului la muntele Sinai, și de acolo în Palestina; și declară, ce s'a întâmplat pe muntele Sinai, prin care fapt au fost preumbrite alte lucruri din viitor. După lupta cea dintâi dela Meghiddo, Debora a rostit o profeție. (Judecători 5:19) Cuvintele rostite de profetă erau foarte asemănătoare cu cuvintele pe cari David le-a folosit mai târziu în psalmul acesta, și lasă să recunoaștem, că nu au pornit dela vre-o creatură omenească, ci au fost orânduite și dictate de Domnul prin ingerii lui. Cuvintele profețite de Debora sună: „Doamne când ai ieșit din Seir, când ai plecat din câmpiile Edomului, pământul s'a cutremurat, cerurile au picurat, și norii au turnat ape cu găleata; Munții s'au clătinat înaintea Domnului, Sinaiul acela s'a clătinat înaintea Domnului, Dumnezeului lui Izrael.” (Judecători 5:4, 5) Este evident, că profeta a folosit felul acesta de cuvântare, că faptele sale renumite și minunate le-a repetat în bătălia dela muntele Meghiddo, în așa fel cum au fost demonstrate la muntele Sinai. În descrierea ei despre bătălia dela Meghiddo spune profeta: „Din ceruri se luptau, de pe cărările lor stelele se luptau împotriva lui Sisera; pârâul Chison i-a luat, pârâul din vremile străvechi, pârâul Chison! Suflete calcă-n picioare pe viteji! Atunci copitele cailor au răsunit, de goana, de goana năbădăioasă a răboinicilor lor. Blestemați pe Meroza, a zis ingerul Domnului, blestemați, blestemați pe locuitorii lui; căci n'au venit în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului printre oamenii viteji.” — Judecători 5:20-23.

⁴⁶ Mulți consacrați au cugetat, ba chiar și astăzi sunt de părerea, că răboiul cel mare al zilei Dumnezeului Atotputernic va fi făcut cu puteri și unelte de luptă omenești. Dar Scriptura nu dă niciun sprijin și autorizație pentru o astfel de părere. Precum ingerul Domnului ca reprezentant al lui Iehova a condus bătălia dela Meghiddo, astfel și Isus Cristos, îmbrăcat de Dumnezeu cu cea mai înaltă autoritate, va ținea în mână conducerea bătăliei zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu. Cuvintele profeției Deborei și acele din versetele 7 și 8 ale psalmului 68 servesc un sprijin puternic pentru concluzia aceasta. În Evrei capitolul 12 apostolul Pavel se referă tot la acest lucru și arată, că cuvintele rostite de David și Debora trebuie să fie profeții despre lucruri, cari trebuie să se întâmple în „ziua pregătirii sale” și în bătălia cea mare definitivă. Lupta armatelor lui Izrael sub conducerea lui Iosua împotriva dușmanului dela Ghibeon, trebuia să apară tuturor privitorilor ca ceva străin și minunat. Privirea luptei elementelor cerului împotriva dușmanului și pentru poporul de legământ al lui Dumnezeu a trebuit să facă o impresie feroasă și miracu-

loasă. Acolo s'a întâmplat că în aprinderea luptei Iehova Dumnezeu a lăsat să cadă din cer grindină mare sau bulgări de gheață, de cari mai mulți au fost omoriți decât de armele oastei Izraeliților. (Iosua 10:9-12) Ca și când Izraeliții se luptau sub conducerea lui Barac contra dușmanului dela Meghido, în acelaș mod trebuia să fie o surprindere și mirare pentru privitori, observând demonstrația puterii dumnezeiești împotriva dușmanului, când „stelele cerului” se luptau împotriva dușmanului, și dușmanul a fost nimicit complet.

”Și Isaia a profetizat despre viitorul războiu al Armaghedonului sau bătălia zilei Dumnezeului Atotputernic, și spune: „Căci Domnul se va scula ca la muntele Parazim, și se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-și facă lucrarea, lucrarea lui ciudată, ca să-și împlinească lucrul, lucrul lui nemaiauzit.” (Isaia 28:21) Că ce fel de elemente va folosi Dumnezeu în lupta aceea nu știm; însă din ilustrația profetică vedem, că Iehova Dumnezeu va folosi puterea sa, ca să nimicească pe organizația lui Satan. Chiar în orice fel să se manifeste puterea sa, va apare ciudat și nemaiauzit aceloră cari o vor vedea. Cuvântul ciudat din profetația lui Isaia înseamnă minunat. Iehova vestește prin profetul Zaharia, că „în ziua Domnului”, când organizația lui Satan va impresura pe poporul său, Iehova „se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum s'a luptat în ziua bătăliei”. (Zaharia 14:3) Noi știm că Satan își adună toate puterile de luptă împotriva puterilor dreptății, și că puterile cari stau de partea Domnului pe pământ sunt neînsemnate, ca să poată duce o luptă victorioasă împotriva dușmanului; însă Dumnezeu cerului se va lupta contra dușmanului și îl va nimici; și fapta aceasta va apare în ochii tuturor aceloră, cari vor avea privilegiul să o vadă, ca ceva nemaipomenit și minunat.

”Iehova, fiind reprezentat de Cristos Isus, în anul 1918 a venit la templul său, și în timpul acela a început sguduirea pământului, anume sguduirea stării pământești a poporului lui Dumnezeu. Rămășița, care este „a zecea parte a orașului”, a căzut, „și șapte mii de oameni au fost uciși în cutremurul acesta de pământ”. Ei au fost tăiați de organizația lui Satan, și priviți din partea reprezentanților lui Satan ca morți. (Vezi Apocalips 11:13) Traducerea Rotherham a textului din chestie a psalmului 68 sună: „Pământul s'a cutremurat, da, cerurile au picurat în prezența Dumnezeului lui Sinai.” Că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și atotputernic, este învățătura cea mare, care trebuie învățată de toate creaturile sale. Toți trebuie să ajungă la cunoștința aceasta dacă nu într'o formă, atunci în alta. Această din urmă redare de Rotherham face clar, că acela, care a făcut să se cutremure muntele Sinai cu ocazia predării legilor lui Moise, este acelaș Dumnezeu, care se luptă pentru poporul său și îi dă biruință, și tot acelaș Dumnezeu, care vine la templul său, alege pe rămășița sa și o aduce în locul de adăpost al Celui Prea Înalt, în locul siguranței, și iarăș tot acelaș Dumnezeu, care

va nimici pe dușman și organizația lui în războiul Armaghedonului. „Și cerurile picurau” nu înseamnă, că bolta cerului s'a slobozit, ci aceea, că lăsau să picure ploaie sau adevăruri improspătătoare peste poporul lui Dumnezeu, în timp ce era în starea pământului deșert. Această concluzie este sprijinită de următoarele texte, în cari obvine acelaș cuvânt: „Cerurile au picurat”. (Judecători 5:4) „De pe mâinile mele picura smirnă.” (Cânt. Cântărilor 5:5) „În vremea aceea va picura must din munți.” (Ioel 3:18) „Când mustul va picura din munți.” — Amos 9:13.

”Dela venirea Domnului la templul său, cerurile sale au picurat torente de adevăruri improspătătoare peste poporul său de pe pământ. Din îndurarea sa cei din rămășița au fost primitorii acestor plozi de adevăruri profetice, și ca martorii lui Iehova, duc aceste adevăruri tuturor națiunilor, și îndeosebi națiunilor creștinătății. „Fiul omului întoarce-ți fața spre miazăzi, și vorbește împotriva locurilor de miazăzi! Prorocește împotriva pădurii și câmpurilor de miazăzi.” (Ezechiel 20:46) „Fiul omului, întoarceți fața spre Ierusalim, și vorbește împotriva locurilor slinte, proroceste împotriva țării lui Izrael.” — Ezechiel 21:2

”Iehova Dumnezeu a pus pe rămășiță „ca să șadă împreună în locurile cerești, în Cristos Isus”, deoarece el este în templul său. (Efeșeni 2:6) Acești credincioși lasă să picure profetiile lui Dumnezeu îndeosebi peste creștinătate, în vreme ce fac cunoscut numele și împărăția lui Iehova.

(Continuarea urmează)

Intrebări pentru studiul berean :

- § 1, 2. Care este prilejul deosebit, ce dă indemnul pentru preamărirea numelui Iehova? Cui a vestit numele său? Cine cântă cântecele acestea de laudă? Ce fel de cântece trebuie să cânte?
- § 3. Explică unele adevăruri mari, cari au fost descoperite rămășiței, și cari au dat indemnul pentru lauda numelui lui Iehova.
- § 4-6. Ce este scopul căii înalte amintite aici, și când s'a deschis pe seama rămășiței? Ce dovadă pe mai departe avem, că examinarea psalmului 68 în timpul de față constituie un ajutor pentru rămășița poporului lui Dumnezeu?
- § 7-9. Asemăna starea poporului de legământ al lui Dumnezeu din timpul prezent, cu starea lui Izrael în calea lui spre Canaan pentru a descrie cât de nemerită este expresiunea: „Care călătorește înainte pe ceruri prin pustii.”
- § 10. În ce măsură se poate aplica Ezechiel 47:8 la explicarea de față?
- § 11, 12. Ce este însemnătatea expresiunii: „Iah este numele lui”? În ce legătură este împlinirea dela Zaharia 9:9 cu Psalm 68:4?
- § 13-16. Cine sunt orfanii amintiți în versetul 5? Explică, cum sunt ei orfani. Cum îi ocrotește și îndreptățește Iehova?
- § 17. Aplicarea lui Isaia 9:16, 17.
- § 18-20. Aplicarea cuvintelor: „Dumnezeu este un judecător al văduvelor”.
- § 21, 22. Când și cum va surpa Domnul casa celor mândrii, și va stabili hotarul văduvei? La ce se referă cuvintele „Domnul în locuința sa sfântă”?
- § 23, 24. Explică prin texte scripturale însemnătatea cuvintelor: „Dumnezeu așează pe cei singuratici în familie.” Adu și alte texte, cari dovedesc identitatea celor „singuratici”.

- § 25. Când și cum s'a întâmplat începerea gospodăriei casei ca o familie? În ce scop s'a întâmplat aceasta?
- § 26. Arată alte texte, cari lămuresc pe prizonieri.
- § 27, 28. Explică cuvintele: „căci el a așezat mărturie în Iacob.” Aplică psalmul 78 : 10, 11.
- § 29. Despre cine este vorba în înțelesul cuvintelor „cine este înțelept”? (Psalm 107 : 43) Ce trebuie luat în seamă? Când și cum vor „înțelege îndurările lui Iehova”?
- § 30—32. Cum se împlinește Isaia 65 : 2, 3?
- § 33. La ce fel de trei clase se referă versetul 6 al psalmului 68?

- § 34, 35. Explică asemănarea expresiunilor din Psalm 68 : 7, 8 și Judecători 5 : 4, 5.
- § 36, 37. De cine se va face lupta în războiul Armaghedonului? Descrie ilustrația profetică, pentru a arăta, cât de potrivite sunt cuvintele folosite în Isaia 28 : 21 ca o aluzie la felul și modul războiului Armaghedonului.
- § 38—40. Explică cuvintele: „Pământul s'a cutremurat”. Explică pentru ce se referă aici la „Dumnezeul muntelui Sinai”. Explică expresiunea: „Cerurile au picurat”.

(W. T. din 15 Martie 1932.)

Prima creațiune a lui Iehova

ÎN pământul Palestinei atât ținutul cât și împrejurările sunt potrivite, ca să trezească în om cugete serioase. Călătorind în timp de toamnă peste dealurile Iudeei, îndată te vei convinge, că curățenia aerului și claritatea cerului aici sunt neobișnuite. În timpul nopții stelele răsar în așa mare cantitate, încât îți se pare, că nu mai încap lângă olaltă, și trebuie să-și facă loc, prăvălindu-se la vale una peste alta. Aceasta îți amintește, că după aprecierea astronomilor, cam treizeci miliarde de stele oscilează în universul nostru. Natural, că mintea omenească nu poate înțelege nici pe deplin, și nici a aprecia această declarație, dar dacă faci o privire adâncă în cerul acestor lumânări strălucitoare, atunci trebuie să crezi, că astronomii nici nu au greșit în aprecierea lor. Cu uimire și mirare privești plin de evlavie sus la stele. Fără voie pui întrebarea: Cine a creat milioanele de stele minunate, care-și revarsă strălucirea prietenoasă pe cărarea drumețului ostenit, inveselindu-l?

Ca om inteligent, înzestrat cu capacitatea cugetării, cauți un răspuns satisfăcător întrebării tale, care să-ți lămurească acest lucru. Ești în clar cu teoria dezvoltării treptate, dar în mintea ta nu poate prinde rădăcină teoria, că aceste stele s'ar fi creat ele singure, sau că ar fi venit în existență numai din întâmplare, — pleci mai departe, ca pe lângă ceva ce nu merită atenție. Dimpotrivă, chiar existența lor constituie dovada răsunătoare, că trebuie să existe un Creator, care trebuie să fie superior stelelor create de dânsul, pe cari le-a atârnat în univers.

Tu știi că ești pătruns de sincera, și cinstită dorință, ca să ajungi în posesiunea explicării minunii, care este obiectul privirii ochilor tăi. Cine a pus această dorință în inima ta? Cine te-a înzestrat cu capacitatea cugetării și cu dorința de a căuta explicare? Dacă există un mare Creator, care a creat aceste corpuri cerești minunate, și te-a creat și pe tine, atunci oare nu e cuminte, ca să aștepți un răspuns potrivit în urma cercetărilor tale? Dacă există un document, care ne dă lămurire adevărată despre origina lucrurilor văzute, această dare de seamă trebuie să fie lipsită de contradicții, și să fie în armonie cu marele Creator.

Măsura dorită nu o pot implini cărțile scrise de oameni, deoarece acelea expun numai părerile oamenilor nedesăvârșiți. Aceste scrieri sunt pline de contradicții și nici nu sunt în armonie cu

marele Creator, care trebuie să aibă înțelepciune și putere nemărginită. Biblia însă corespunde tuturor cerințelor. Ea este în armonie în sine, și dacă este interpretată potrivit, nu arată nicidecum contradicții. Ea este în deplină armonie cu aceia, care are înțelepciune, dreptate, iubire și putere desăvârșită. Aceasta îți răspunde la întrebare și răspunsurile ei sunt atât de mulțumitoare, încât satisfac pe deplin mintea sănătoasă. Acesta este cuvântul prețios al Creatorului.

Biblia ne descopere, că numele ființei, al cărei putere maiestooasă se arată în creațiune și în toate celelalte lucruri ce există, este Dumnezeu — după cum ne relatează Biblia — în legătură cu creaturile sale poartă și alte nume de mare importanță. Din studierea îngrijită a Bibliei se arată, că el este drept peste toate. În măsură ce progresezi în studierea scrierilor prețioase ale Bibliei, în acea măsură crește uimirea ta, văzând minunile cari și se descopăr. Ești silit să recunoști, că numai spiritul marelui Creator a putut să inspire această carte. Aceasta dovedește nu numai existența lui Dumnezeu și faptul că el este autorul străvechiu al creațiunii, dar ne descopere și un program minunat, pe care marele Creator îl va duce la îndeplinire în modul său bine chibzuit și desăvârșit — al cărui rezultat final conduce la binele tuturor creaturilor sale și spre onoarea și gloria marelui Creator.

Mintea evlavioasă se ocupă cu mare interes de studierea Bibliei. În măsură ce cercul gândirilor se lățește și privirea lui în adevărurile Bibliei se afundă, cercetătorul va exclama involuntar: „O ce adâncă este știința, bogăția și înțelepciunea lui Dumnezeu.”

Desfășurarea hotărârii lui Dumnezeu trezește cel mai viu interes în fiecare cercetător sincer și harnic al științei. „Să asculte și înțeleptul și își va mări știința, și cel priceput va căpăta iscusință.” (Proverbe 1 : 5) „Căci înțelepciunea va veni în inima ta și cunoștința va fi desfătarea sufletului tău; chibzuința va veghia asupra ta, priceperea te va păzi, ca să te scape de calea rea, și de omul care ține cuvântări stricate.” — Proverbe 2 : 10-12.

Cum să încep să învăț înțelepciunea?, întrebi. „Inceputul înțelepciunii este temerea de Dumnezeu.” (Proverbe 1 : 7; Psalm 33 : 10) Aceia cari cu sârguință și evlavie caută să înțeleagă tainele lui Dumnezeu, vor fi răsplătiți. „Prietenia Domnului

este pentru aceia, cari se tem de el și legământul făcut cu el le dă învățătură." — Psalm 25:14.

Credința înseamnă cunoștința adevărului, și încredere nestrămutată în această cunoștință. Credința în Dumnezeu înseamnă cunoașterea adevărului asupra lui Dumnezeu și a faptelor cari vorbesc de dânsul, și încrederea pusă în acest adevăr. Dacă dorești să cunoști pe Domnul și să te bucuri de aprobarea lui, trebuie să crezi, că Dumnezeu vecinic trăește și că răsplătește pe aceia, cari-l caută cu sinceritate. (Evrei 11:6) Fără cunoștință, nici credință nu poți avea, însă în scopul, ca omul să câștige cunoștință, Dumnezeu l-a inzestrat cu capacitatea cugetării, și îl îndeamnă să se folosească de această capacitate, ca să examineze marile adevăruri, cari sunt depuse în Biblie, și să mediteze asupra lor. (Isaia 1:18) Vei observa, că rațiunea este în deplină armonie cu Scriptura.

Iar acum venim la întrebarea pusă de tine: Cine a făcut stelele? Cuvântul lui Dumnezeu spune următoarele: „Dumnezeu a făcut pe cei doi mari luminători, și anume, luminătorul cel mare ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic, ca să stăpânească noaptea; și a făcut și stelele.” (1 Moise 1:16) Nu numai că le-a făcut, dar mai găsim următoarele cuvinte scrise despre Creatorul cel mare al lor: „El socotește numărul stelelor și le dă nume la toate.” (Psalm 147:4) Puterea eternă și dumnezeirea lui le putem recunoaște clar din acele lucruri, pe cari le-a creat Dumnezeu. (Romani 1:20) Minunile pe cari le putem vedea aruncând o privire pe bolta cerească, ne fac să cugetăm cumpătat și modest. Acum: „Veniți deci ca să ne înțelegem împreună cu chibzuială, [să examinăm lucrurile cu mintea sănătoasă și să le judecăm drept] despre lucrurile creațiunii.”

A trebuit să existe o vreme, când marele Creator era singur. A trebuit să fie o vreme, când creerea a luat început. Ne descopere oare Biblia, ce a fost începutul creațiunii lui Dumnezeu? Da. Ne descopere. Timpul începutului creațiunii nu este stabilit, adică nu ni se descopere, cât timp a trecut dela începutul creațiunii. Că acest fapt a avut loc cu unu sau zece milioane de ani înainte, nu are nici o importanță pentru om. Omul caută faptul începutului creațiunii. Atâta e sigur, că Atotputernicul Creator — care a creat toate lucrurile după voința sa nelimitată — dacă ar fi voit să ne facă cunoscut acest lucru, atunci însemnarea despre acest lucru am avea-o întocmai corespunzătoare faptului.

Rezultă, că cuvântul lui Dumnezeu, Biblia conține numai adevărul curat. Nu este niciun motiv, care ne-ar face să credem, că s'ar fi înregistrat date false. Bărbații cari au fost folosiți de Dumnezeu pentru scrierea Bibliei, au fost conduși de puterea lui nemărginită și de înțelepciunea lui desăvârșită, ca darea de seamă a Bibliei să fie corectă și corespunzătoare întocmai adevărului. „Lucrările mâinilor lui sunt credincioșie și drepte; toate poruncile lui sunt adevărate, întărite pentru vecinicie, făcute cu credincioșie și

neprihănire.” (Psalm 111:7, 8) „Căci mărit-ai cuvintele tale peste tot numele tău.” (Psalm 138:2) Marele Creator nu se schimbă niciodată. „Sprijinește-mă după cuvântul tău, ca să trăesc și nu mă lăsa să fiu rușinat în speranța mea.” (Psalm 119:116) Cuvântul lui Dumnezeu este autoritatea absolută în ce privește începutul creațiunii. Autoritatea lui este sigură, pe care cercetătorul cu încredere poate să se bazeze în cercetările sale.

Cuvântul lui Dumnezeu ne realatează faptul, că cu mult înainte de creerea pământului, încă înainte de formarea mărilor, izvoarelor și lacurilor, înainte de ridicarea oricăror munți și coline, și înainte de facerea soarelui și a lunii și a stelelor, a început opera sa de creere; și cea dintâi creațiune a sa a fost scumpul său, pe care Biblia îl numește Logos. Numele Logos este unul din titlurile pe cari le poartă fiul lui Dumnezeu, și are un înțeles profund. Dacă Dumnezeu dă un nume unei creaturi, sau unui lucru oareșcare, atunci numele acela este de mare însemnătate. Logos înseamnă reprezentantul sau vorbitorul lui Dumnezeu. Acest nume adeseori este tradus cu „cuvânt”, deoarece Logos este întocmai cuvântul aceluia, pe care îl reprezintă.

I-a plăcut lui Dumnezeu ca să vorbească prin Logos, prin mijlocirea căruia să transmită solia sa și altora dintre creaturile sale inteligente. (Evrei 1:2) Pentru aceasta se poate numi cu drept acest puternic și iubit fiu al lui Dumnezeu, „Cuvânt”. Despre El citim: „La început era Logos [Cuvântul] și Logos [Cuvântul] era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Logos [Cuvântul]. Acesta era întru început la Dumnezeu.” (Ioan 1:1, 2) Acest puternic Logos, ca reprezentant plenipotențiar al lui Dumnezeu — vorbind despre începutul creațiunii — ne declară următoarele:

„Iehova m'a zidit la începutul căilor sale, înaintea lucrurilor sale de demult. Din etern domn am fost, din început înainte de a fi pământul. Născut am fost când adâncuri încă nu erau, și nici izvoarele încărcate cu ape. Mai înainte de ce s'au înfipt munții, înainte de coline am fost născut; când încă nu făcuse pământul și câmpiile, nici începutul pulberii lumii. Când gătea cerurile acolo eram, când trăgea cercul în jurul adâncului, când întărea norii de sus, și făcea adâncului întăriri când punea mării așezământ, ca apele ei să nu treacă peste țărnițele ei și făcea tari temelile pământului.” — Proverbe 8:22-29.

Acest uns, începutul creațiunii, era desfătarea marelui Creator, și Dumnezeu, Părintele luă pe scumpul său fiu în statul său și a lucrat prin El la toate lucrurile, cari erau de făcut. „Toate au fost făcute prin el, și fără de el nimic nu s'a făcut din cele făcute.” — Ioan 1:3.

Când a sosit timpul hotărît de Dumnezeu, Logos, creatura aceasta a lui Dumnezeu a fost transpusă din cer pe pământ, și i s'a dat forma unui om. „Și Cuvântul trup s'a făcut și a locuit între noi.” (Ioan 1:14) În acest timp a fost cunoscut sub numele de Isus, pe care i l-a dat Dum-

nezeu. Numele Isus înseamnă Mântuitor. (Matei 1:21) La începutul slujbei sale pământești a fost uns de Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, dela care timp încolo a fost cunoscut sub numele Isus Cristos, deoarece numele Cristos înseamnă uns. (Matei 1:16) Pe lângă aceste numiri, a primit și titlul de „Cel credincios”, și „Cel adevărat”, după ce cu credincioșie a reprezentat pe Iehova pe pământ. — Apocalips 19:11.

Biblia repetă faptul, că Logos a fost începutul creației lui Dumnezeu. (Apocalips 3:14) Dumnezeu făcu pe Logos după ce l'a creat, de reprezentantul său activ în creerea tuturor lucrurilor, cari erau de creat. Marele Dumnezeu a însărcinat pe scumpul său fiu Logos cu o poziție de încredere. S'a sfătuit cu dânsul, și toate lucrurile au fost făcute după îndrumările Atotputernicului Dumnezeu prin activitatea fiului său iubit Logos. Despre Logos stă scris, că „este chipul Dumnezeului celui nevăzut, întâi născut din toată făptura. Căci prin el s'au făcut toate cele din ceruri și

cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri sau domnii, sau dregătorii sau stăpâniri; toate s'au făcut printr'insul și pentru dânsul.” — Coloseni 1 versetele 15-17.

Ca o dovadă pe mai de parte, că Logos a fost creatura de încredere a lui Dumnezeu citim: „Dumnezeu care a creat toate prin Isus Cristos.” (Efeseni 3:9) Nu în înțelesul că la creerea lucrurilor ar fi lucrat ca Isus Cristos, ci el ca ființă puternică, care între alte titluri ale sale poartă și pe acele de Isus Cristos, a fost acela care a creat toate lucrurile. După creerea lui Logos, Atotputernicul Dumnezeu n'a mai creat singur nimic, ci numai prin iubitul său Logos.

Aceasta dovedește hotărît, că stelele și toate lucrurile văzute și nevăzute au fost create de Dumnezeu, prin reprezentantul său Logos. Atât aici cât și în toate celelalte lucrări ale sale, în cari a lucrat ca reprezentantul lui Iehova, s'a dovedit drept și credincios.

(W. T. din 15 Martie 1932.)

Origina profeției adevărate

IEHOVA, Dumnezeul Atotputernic, Cel Prea Înalt este Creatorul tuturor lucrurilor bune. El este din vecinice în vecinice și afară de el altul nu există. El se îmbracă în lumină ca și cu o manta, și orice lumină se pogoară dela dânsul. El a creat cerul și l'a lătit asemenea unui cort, și l'a umplut cu reogîndirea măreției sale. Tot el este acela, care a depus piatra de unghiu și temelile pământului, pe care la creat amăsurat voinței sale nemărginite. În zilele de început ale pământului l'a acoperit cu nori ca și cu o manta și cu întunerecul nepătruns l'a înfășat. El a pus soarele de luminător peste ziuă, iar luna pe lângă miriadele de stele luminător peste noapte. Da, a numărat chiar și stelele și le-a dat nume. Orice face, face în ordine; El nu cunoaște neorânduiala. El ordonă stelelor să-și ocupe locurile stabilite dinainte și să oscileze încontinuu în calea ce li s'a stabilit. El a făcut munții a căror piscuri se ridică înalt peste alvile mării, și el a poruncit vulturului ca să sboare peste piscurile munților și să-și facă cuibul în stâncile sigure. Pământul l'a îmbrăcat în verde proaspăt și pădurile mari le-a populat cu fiare și cu paserile aerului.

El l'a creat pe om desăvârșit și l'a pus domnitor peste creațiunea pământească. În mâna sa puternică ține soarta vecinică a tuturor creaturilor. Adâncurile bogăției înțelepciunii și cunoștinței sale, și înălțimile puterii și iubirii sale sunt prea înalte, pentru ca un om să le poată cuprinde. Cu toate acestea Cel Prea Înalt în îndurarea sa invită pe oameni, să vie și să se judece și să învețe din căile sale. A cunoaște pe Dumnezeu și a i se supune înseamnă viață vecinică în pace și fericire. Dealtfel de unde ar putea omul câștiga cunoștință și înțelepciune, dacă nu din descoperirile Atotputernicului Dumnezeu? Cuvântul său este un izvor de cunoștință și înțelepciune, care curge inconti-

nuu și tuturor acelora cari beau din el le hărăzește viață și înprosperare. Iehova este izvorul străbun al vieții vecinice.

Iehova este și autorul și izvorul a toată profeția adevărată. Ca dovadă a afirmațiunii acesteia stă scris în Isaia 44:6, 7: „Așa vorbește Iehova, regele lui Izrael, și răscumpărătorul lui, Iehova, Dumnezeul Oștirilor: Eu sunt cel dintâi și cel din urmă, și afară de mine nu este Dumnezeu. Și cine poate zice că este asemenea cu mine (să spună și să-mi dovedească!) și să înșire toate câte s'au întâmplat! Apoi să spună cele viitoare, cele ce au să fie.”

Oricine, care iubește dreptatea și adevărul și care iubește pe Dumnezeu și este devotat Celui Prea Înalt, fără nici o frică se poate pune la studierea cuvântului lui Dumnezeu, și poate fi sigur, că năzuințele sale vor fi răsplătite cu prisosință. Dacă face aceasta, atunci nu numai că se va veseli, ba chiar va fi însuflețit de dorința sinceră, ca să vorbească și altora despre bunătățile și îndurările lui Dumnezeu. Celui ascultător îi spune Domnul: „Nu vă temeți și nu tremurați; căci nu ți-am vestit și nu ți-am spus eu demult lucrul acesta? Voi imi sunteți și martori! Este oare un alt Dumnezeu afară de mine? Nu este altă stâncă, nu cunosc alta!” — Isaia 44:8.

Oricine, care are pricepere și apreciere față de profețiile dumnezeiești, cu bucurie deplină va transmite și altora adevărurile prețioase, ca aceștia asemenea să se bucure și să poată găsi calea, care duce la viață. Dumnezeu este neegoist și prin urmare iubește pe creaturile sale, cari sunt lucrul mânilor sale. Toate lucrările sale sunt desăvârșite. El a creat pe om desăvârșit după chipul și asemănarea lui. (Psalm 111:3) Dumnezeu nu poate să privească cu aprobare la păcat, rău și fărâdelege. Sub „păcătos” este a se înțelege cine-

va, care calcă legea lui Dumnezeu. Dumnezeu este indurat și față de păcătos, în măsură ce acesta este cuprins de căință și cu supunere caută îndurarea lui Dumnezeu. Cu păcatul sunt legate și suferințe. Ca „nelegiuit” este însemnat cineva, care, după ce a fost luminat, din răutate premeditată păcătuiește împotriva luminii. Satan este nelegiuitul, și la aceasta a ajuns prin aceea, că intenționat a devenit trădător față de datorințele sale sfinte, pentru ca să-și ajungă scopurile egoiste. Prin o astfel de purtare a demonstrat, că nu a ținut de loc seamă de drepturile oamenilor, și că datorința lui sfântă față de Dumnezeu a disprețuit-o. Prin aceasta a dat de cunoscut o inimă rea și porniri stricate, și a lucrat cu premeditare împotriva luminii adevărului. Toți aceia — cari după ce au fost luminați — intenționat petrec mereu în căile lui Satan, sunt nelegiuiți. Cel nelegiuit este prins în cursă de lucrul mânilor sale. (Psalm 9 : 16) Dumnezeu are să stârpească pe toți cei fărădelege. Aceasta este declarația clară a cuvântului lui Dumnezeu. (Psalm 34 : 16; 145 : 20) Mai departe conține însă și expresiunea clară: „Domnul este bun și drept: deaceea arată el păcătoșilor calea.” (Psalm 25 : 8) Toți oamenii afară de Adam au fost concepuți în fărădelege și născuți în păcat. (Psalm 51 : 5) Pentru aceasta a prevăzut Dumnezeu o cale, pe care păcătoșii pot să se întoarcă la el și să se impace pe deplin cu el.

Prima profeție rostită de Iehova a fost dată, încă pe vremea când omul era în Eden. Această profeție cuprinde tot timpul dela descoperirea păcatului până la vindecarea tuturor oamenilor ascultători. În aceasta găsim și prezicerea nimicirii aceluia nelegiuit, care era odinioară unealta, care a pus la cale căderea omului prin păcat. Stă scris: „Domnul, Dumnezeu a zis șarpelui: Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat să fii între toate viețuitoarele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târâști pe pântec, și să mănânci țărână. Vrajmașie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei: aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei răni călcâiul.” — 1 Moise 3 : 14, 15.

Ultima profeție mare despre care Sfânta Scriptură ne relatează, a dat-o Iehova prin fiul său iubit, și este descrisă în cartea din urmă a Bibliei, în Apocalips. (Apocalips 21 : 1-7) Ea este o prezicere a domniei noi, glorioase a dreptății, care va acționa pentru binele omenirii întregi. Profeția cea dintâi face cunoscută calea oamenilor, care prin suferințe, boli și neazuri duce la moarte. Profeția cea din urmă se ocupă cu timpul binecuvântat dinaintea noastră, în care Dumnezeu va șterge toate lacrimile, unde toate suferințele și plânsetele vor avea capăt și moartea și groapa vor fi nimicite pe veci, unde totul va fi făcut nou, unde toți ascultătorii vor fi restatorniciți și toți fiii oamenilor vor deveni fii ai lui Dumnezeu și vor fi binecuvântați în veci.

Toate profețiile adevărate rostite între aceste două timpuri amintite, au fost făcute de creaturi, cari erau vorbitorii lui Iehova, cu scopul hotărit,

ca să servească binele tuturor acelor oameni, cari caută adevărul și viața. Studiarea profețiilor dumnezeiești este mult mai luminătoare și aducătoare de prosperitate, decât orice altă învățătură, cu care omul s'ar putea ocupa. În cunoștința, că profețiile sunt date de Cel Prea Înalt, și că pe acelea le-a dat din iubire față de creaturile sale, omul cuprins de temere față de Dumnezeu se va pune la studiere, cu deplină încredere, că prin aceasta i se va oferi calea către viața nemărginită și bucurie vecinică.

Când omul era deja cu totul pe povârnișul căii celui rău, Dumnezeu prin o profeție și-a exprimat scopul, că într'un viitor timp va trimite pe executorul său cel mare în tovărășia ingerilor sfinți, ca să facă judecata peste toți. (Iuda 14, 15) Profeția aceasta a fost rostită de Enoch, și anume este cea dintâie, care a fost rostită prin gura unui om. Pe timpul său a urmat profeția dumnezeiască dată în știre prin Avraam. Această mare profeție a dat de înțeles, că va veni timpul, când Dumnezeu va aduce în existență sămânța, prin care toate neamurile și națiunile de pe pământ vor fi binecuvântate. (1 Moise 12 : 3; 22 : 18-22) Se poate spune foarte nemerit, că toate profețiile date mai târziu stau în legătură cu împlinirea acestui scop dumnezeesc dat în știre atât de hotărit, și au fost exprimate în așa fel, încât omul numai la timpul stabilit putea să primească o înțelegere dreaptă despre ele. O regulă generală, care poate să servească unui cercetător al profețiilor la studiul său, se poate defini în următoarele: Profețiile numai atunci se pot înțelege de cei devotați lui Dumnezeu dacă sunt împlinite pe deplin, în parte, sau dacă sunt în curs de împlinire. Deci înțelesul adevărat se dă numai la timpul stabilit de Dumnezeu.

Ce este un profet? Un profet este un cineva, care vorbește în numele altuia și pentru alt cineva. Cuvântul profet adeseori este folosit în legătură cu o veste, care se exprimă ca și cum ar veni dela Dumnezeu, indiferent, dacă este adevărată sau falsă. Cuvântul acesta aproape totdeauna s'a aplicat cu privire la astfel de persoane, de cari Dumnezeu s'a folosit, ca să vestească poporului vestea adevărului său. Cine face aceasta este un profet adevărat. Dacă cu toate acestea cineva afirmă că vorbește în numele Domnului dar nu este cazul, atunci acela este un profet fals. Enoch era un profet adevărat al lui Dumnezeu care în vremurile de demult încă înainte de potop a profetit.

În Biblia ebraică se găsesc două cuvinte, cari traduse în românește ne dau cuvântul „proroc sau profet”, și anume nabi și roeh. Nabi este cuvântul folosit mai adeseori; cuvântul roeh dimpotrivă apare arareori și în general este tradus cu vâzător. Cuvântul nabi este în strânsă legătură cu cuvântul naba, care înseamnă: a țigni ca un izvor de apă, sau a curge ca râul. Expresiunile profeților lui Dumnezeu nu au fost făcute în expresiuni bine cumpănite sau în cuvinte alese cu îngrijire, ci după cum afirmă psalmistul: „inima s'a revărsat”. „Cuvinte pline de farmec

clocotesc in inimă" sau „Inima mea fierbe de o cântare frumoasă.” (Psalm 45 : 1) In felul și modul acesta vorbiră profeții lui Dumnezeu. Ei erau vestitorii acelor lucruri ce au primit dela Dumnezeu. Nu ar corespunde adevărului, dacă am căuta să spunem, că profeții nu au fost stăpâni peste cuvintele lor proprii. Oamenii supuși influenței spiritelor rele vorbesc fără a putea da seamă despre ceea ce spun; însă aceasta nu se protrivește asupra profețiilor lui Dumnezeu. Profetul chiar dacă nu a ales expresiunile ce-i veneau poate bine, însă el a fost incredințat ca un serv al lui Dumnezeu la un lucru deosebit și pentru vestirea unei vești deosebite; și pe când executa lucrul acesta, mintea lui a fost influențată de puterea lui Dumnezeu și l-a făcut să vorbească așa fel, după cum era corespunzător voinței lui Dumnezeu. Mintea și devotamentul său trebuiau să fie îndreptate spre lucrul său. Nu era simplu un automat de scris, ci Dumnezeu l-a condus in cuvintele pe cari trebuia să le spună.

Un văzător in oareșcare privință era ceva altceva. Văzătorul putea să fie in acelaș timp și profet, însă aceasta nu era de lipsă. Văzătorul era unul, care avea putința, ca să înțeleagă voința lui Dumnezeu, și căruia i-a fost îngăduit, ca să lămuriască voința lui Dumnezeu. In anumite timpuri chiar și văzătorul a fost folosit de Domnul, ca să transmită poporului o veste (1 Cronica 25 : 5);

aceasta însă nicidecum nu l-a ridicat la treapta de profet. Gad a fost numit văzătorul lui David, și a fost însemnat ca și profet. (2 Samuel 24 : 11) Iacob a putut să înțeleagă pe patul său de moarte voința lui Dumnezeu cu privire la fiii săi, ba chiar a putu să vadă ce va fi dintr'insii, și despre aceste a făcut o declarație. — 1 Moise 19 : 1-27.

Profeții au pășit cel mai vartos inainte in zilele din urmă ale poporului ales al lui Dumnezeu, Izrael. Numai într'un singur caz s'a întâmplat că un profet întocmit in Izrael să fie trimis de Dumnezeu la un alt popor, și aceasta a fost trimiterea lui Iona la locuitorii Ninivei, capitala Asiriei. In zilele mai vechi ale poporului Izrael, când Dumnezeu a dorit să elibereze pe poporul său din robia Egiptului, a vorbit către Moise și i-a poruncit, ca să execute serviciul eliberării poporului Izrael din mâna apăsătorului. Moise s'a arătat mai întâi îngrijorat, ca să preia serviciul acesta, ceea ce a motivat față de Dumnezeu cu aceea, că el nu are darul de a vorbi. La aceasta Dumnezeu i-a răspuns, că îi va da pe Aron de profet. Moise trebuia să fie dumnezeul lui Aron, și Aron trebuia să spună tot ceea ce Moise i-a poruncit, și așa s'a și întâmplat. In cazul acesta pentru prima oară este cineva numit profet, care vorbește pentru un altul, și anume, fără ca la folosirea acestui cuvânt să se fi exprimat aici oareșcare cuget la o prezicere a evenimentelor. — 2 Moise 4 : 15, 16; 7 : 1.

(W.T. din 15 Martie 1932.)

Restaurarea celui pierdut

A REGĂSI și a restaura ceva prețios și scump, înseamnă mare bucurie. Cine dintre noi n'a pierdut deja odată sau de mai multe ori in viața sa ceva, ce lui i-a fost scump? Poate să fie sănătate bună sau tinereță; un ochiu, un picior, un braț sau o dantură bună; o fermă bună sau un mic cămin familiar; sau pierderea tatălui, a mamei sau un alt om iubit prin moarte. Astfel de pierderi sunt greu de suportat fără durere, și multe astfel de lucruri pierdute nu se pot readuce prin puterea vreunei creaturi omenesti. Ce bucurie va produce readucerea lor!

Dumnezeu n'a suferit pierdere neînsemnată. V'ați gândit vreodată la aceasta? Totuși aceasta reesă clar din cuvântul său inspirat. In capitolul al cincisprezecelea al evangheliei lui Luca se arată pierdere lui Dumnezeu din trei puncte de vedere. Știți Dumneavoastră ce s'a pierdut? — Dumneavoastră! da, Dumneavoastră și întreg neamul omenesc!

Dar aceasta nu este de a se înțelege așa, că neamul omenesc este pierdut, pentrucă ar fi condamnat la o vecinicie de chin și tortură in adâncimea unui lac in flăcări de foc literal și pucioasă. Mulți fanatici religioși și-au făcut de datorință, de a salva „suflete pierdute”, după cum spun ei, închipuindu-și, că aceste sărmane „suflete pierdute” într'adevăr vor ajunge într'un astfel de loc îngrozitor, dacă ei, salvatori lor, nu s'ar fi grăbit.

Cel mai mult lucru misionar între păgâni a fost făcut cu această imagine înaintea ochilor. Preoțimea și predicatorii de deșteptare au predicat totuși o astfel de soartă îngrozitoare pentru „sufletele pierdute”, ca prin aceasta să înspăimânte pe oameni și astfel să-i induplece, să se alătore bisericii. Deaceea nu este mirare, că mulți de oameni raționabili și cinstiți s'au întors dela sistemul religios cu desgust. Astfel de învățături nu lasă pe Dumnezeu să apară in ochii lor in bună lumină. Ei întreabă: Dece a trebuit să creeze Dumnezeu peste tot un astfel de lac de foc și pucioasă, ca sufletele pierdute să se piardă acolo pentru totdeauna? Aceasta le pare lor a fi incompatibil cu un Dumnezeu, despre care se spune, că este iubire; și nimenea nu poate spune, că ar fi in nedreptate.

Dacă Dumnezeu a pierdut omenirea, unde a ajuns ea apoi? Ea a căzut dela viață sau existență in gura morții și a gropii. Inainte de a fi creat Dumnezeu pe Adam, nu era nicăierea un om, o femeie sau un copil in viață sau in existență, nici in cer și nici pe planeta aceasta. Nu a fost neapărat de lipsă pentru fericirea permanentă a lui Dumnezeu, ca să aducă pe om in existență; a fost numai bunătatea prietenească a lui Dumnezeu față de neamul nostru și voința sa, să demonstreze feluritele chipuri, in cari își poate exercita puterea sa minunată, care l'a indemnă, să creeze

pe om. Tot așa se poate spune, că pentru fericirea vecinică a lui Dumnezeu nu este neapărat de lipsă, de a restaura neamul omenesc la viață vecinică pe pământ.

După ce Adam a păcătuit și a ajuns sub pedeapsa morții, Dumnezeu ar fi putut în mod drept executa sentința, să trimită pe Adam și Eva în moarte și astfel ar fi putut nimici atât sufletul cât și trupul în gheena, în moarte vecinică. După aceea ar fi putut crea o altă păreche de oameni perfecți în locul lor, ca să umple pământul cu fii omenesți perfecți. Dumnezeu totuși n'a ales acest drum. Dreptatea sa a trebuit să pretindă, că Adam a plătit pedeapsa pentru păcatul său. Cel puțin pentru un timp, a putut să fi fost în decursul celor șase mii de ani până la întemeierea împărăției lui Dumnezeu pe pământ prin Isus Cristos, omul în stare să pierdută a trebuit să rămână în legăturile păcatului și a plăți sale, a morții. Totuși iubirea lui Dumnezeu l-a îndemnat să recurgă la mijloc pentru readucerea celui pierdut. Isus a declarat: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui fiu, pentru ca oricine crede în el, să nu piară, ci să aibă viață vecinică.” — Ioan 3:16.

Pe când a așezat Dumnezeu pe om în Eden, paradisul pământesc, atunci l-a îndrumat, pe care drum trebuie să meargă, și l-a avertizat, să nu se piardă. Dumnezeu a avertizat pe Adam dinaintea cărări egoismului, a neascultării și a răsculării și a vorbit: „Din pomul cunoștinței binelui și a răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” Dumnezeu a pus și un păzitor nevăzut peste Adam și femeia acestuia, ca să-i conducă pe drumul ascultării, a adevărului și a devotațiunii iubitoare față de Dumnezeu. Conducătorul nevăzut era acel heruvim sfânt, Lucifer, după cum ne arată cuvântul lui Dumnezeu. Însă Lucifer a văzut interesat în oficiul său o ocaziune, să confişte adorațiunea lui Adam și a Evei pentru sine însuși; și de aceea a mințit pe Eva; folosindu-se de frânghia egoismului, a tras atât pe Eva cât și pe Adam dela drumul vieții și i-a condus pe drumul larg, care conduce la moarte. Toți copiii lor au fost născuți pe drumul acesta și de aceea erau pentru Dumnezeu pierduți; și Satan i-a orbit pe toți, așa că alunecă încoace și încolo și — fără conducător, cum sunt — nu găsesc drumul drept. Apostolul descrie starea lor cu cuvintele următoare: „A căror minte a orbit-o dumnezeul veacului acestuia (Diavolul), ca să nu vadă strălucind lumina evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.” (2 Corințeni 4:4) Așa a fost neamul omenesc în decursul întregului timp a stări sale pierdute îndepărtat de Dumnezeu adevărat și sub domnia tiranică a lui Satan și a organizației sale nelegiuite; deoarece Satan este „prințul acestei lumi”, după cum l-a arătat Isus.

Cu toate că dreptatea lui Dumnezeu a fost mulțumită prin executarea pedepsei de moarte asupra omului, totuși Dumnezeu n'a avut nicidecum bucurie de starea pierdută a omului, și Dum-

nezeu nici n'a fost preamărit prin aceea; și nici n'ar fi servit spre binele altor creaturi ale lui Dumnezeu din univers (creaturilor spirituale din cer), dacă omul ar fi fost pierdut pentru totdeauna. Sfânta Scriptură descoperă, că decăzutul Lucifer, Satan, prin seducerea omului, să părăsească pe Dumnezeu, a provocat direct pe Dumnezeu, să pună pe pământ o creatură, care să țină credința, să se increadă în Iehova Dumnezeu și așa să-și poată păzi perfecțiunea, în care a fost creată. Succesul aparent al lui Satan la înjosirea și seducerea a celor mai mulți locuitori ai pământului a făcut impresia, ca și cum Satan ar fi avut dreptate. Aceasta a fost, deci o probă și pentru ingeri sfinți ai cerului, și mulți dintre ei s'au alăturat lui Satan în nelegiuirea sa. Dumnezeu însă a hotărît în înțelepciunea și iubirea sa, să restaureze pe cel pierdut, și să demonstreze atât ingerilor cât și oamenilor, că el poate să puie creaturi credincioase pe pământ, ba că pe om chiar și din starea lui pierdută îl poate restaura, așa că omul perfect se va dovedi în probă credincios devotat față de Dumnezeu și va ținea strâns la curățenia sa împotriva Diavolului. Dumnezeu a declarat în una dintre profețiile sale: „Îi voi răscumpăra din mâna locuinței morților, îi voi izbăvi dela moarte. Moarte, unde îți este ciurma? Locuință a morților, unde îți este nimicirea?” (Osea 13:14) La timpul său stabilit Iehova a și așezat baza pentru eliberarea omului de Satan, de moarte și de groapă.

Cine n'a fost înduioșat prin frumoasa parabolă a lui Isus despre oaia pierdută pe munte și despre păstorul bun, care a lăsat pe celelalte nouzeci și nouă de oi ale turmei sale și a înfruntat cu curaj pericolul regiunii sălbatice a muntelui, ca să salveze oaia pierdută? Acea oaie pierdută este un simbol al omenirii; păstorul bun este fiul credincios al lui Dumnezeu, Logos, care a venit jos din cer, a fost om, a înfruntat cu curaj pericolul acestui pământ sub domnia lui Satan și a murit ca prețul de răscumpărare, ca să răscumpere neamul omenesc pierdut și să-l readucă la turma ceaaltă a lui Dumnezeu. Isus a murit înainte cu multe sute de ani, a fost înviat din morți la viață dumnezeiască și s'a urcat în sus la cer; însă el n'a readus încă oaia pierdută în ocolul copiilor lui Dumnezeu. Însă Isus va reconduce omenirea în decursul domniei sale de o mie de ani peste pământ pe drumul croit al vieții la Dumnezeu.

Domnia invizibilă a lui Isus a început în 1914, după cum dovedește atât profeția precum și întâmplările lumii în mod indiscutabil. Dar Isus trebuie să nimicească mai întâi pe acel mare hoț și tâlhar, Satan, și cetatea sa de cavaler-jefuitor, anume organizația sa nelegiuită, ceea ce Isus va face în așa de apropiatul războiu al Armagedonului. Atunci va aduce înapoi clasa oaii jefuite și rătăcită, omenirea. După ce Isus, ca răscumpărătorul omului, a mers în moarte și groapă, poate salva și readuce la viață prin puterea și mila lui Dumnezeu pe membri neamului omenesc, despre cari zice psalmistul: „Sunt duși ca o turmă în

locuința morților". (Psalm 49:14) Invierea din morți va fi unul dintre mijloacele pentru readucerea celui pierdut. Aceasta explică, de ce a părăsit Isus pe celelalte oi ale turmei lui Dumnezeu, pe ingerii cerești, și de ce a trăit ca om perfect pe pământ, anume, după cum a spus el: „Fiul Omului a venit, ca să mântuiască pe cel pierdut.” Conform voinței exprimate a lui Dumnezeu Isus va restaura paradisul pe pământ; de data aceasta paradisul trebuie să cuprindă întreg pământul, și el va aduce acolo pe cei blânzi, pe cei pierduți, despre cari zice profetul: „Noi toți am rătăcit incoace și încolo ca oile, noi ne-am îndreptat fiecare pe calea sa.” Fi va între ingerii din cer bucurie despre mântuirea și restaurarea omului? Isus a spus, că aceasta așa va fi.

Parabola lui Isus despre acea femeie, care a măturat toată casa și a cercetat-o, ca să găsească moneda pierdută, inchipuește acelaș lucru. Cele zece monede erau evident o bijuterie, pe care femeia aceea a purtat-o ca podoabă. Deoarece o monedă s'a pierdut și nu s'a putut înlocui, bijuteria sa a devenit cu cusur; vecinele ei ar fi trebuit să observe aceasta și ar fi ținut-o de nebăgătoare de seamă. Femeia reprezintă conform însemnătăți figurative a unei femei bune într'o altă parte a Bibliei organizațiunea sfântă a lui Dumnezeu a întregului univers, cu deosebire acea parte a organizațiunii, de care se servește pentru regăsirea monedei pierdute. Deaceia femeia trebuie să înfățișeze pe Sion, a cărui cap și cel mai important membru este Isus, și a cărui corp constă din biserica sa adevărată și veritabilă, din cele o sută patruzeci și patru mii. Moneda pierdută reprezintă pe cei pierduți ai întregi familii a lui Dumnezeu în cer și pe pământ, anume neamul omenesc.

Găsit-a acea femeie moneda, și adusu-o iarăși la locul ei? da, așa a fost, și toate vecinele ei s'au bucurat cu ea. Aceasta reprezintă simbolic, cum se vor bucura celelalte părți ale organizațiunii universale a lui Dumnezeu cu Isus Cristos și mireasa sa, biserica adevărată, dacă împărăția lui Dumnezeu va avea iarăși restaurate creaturile sale pământești pierdute.

Parabola lui Isus despre fiul pierdut, care a fost spusă în acelaș timp ca și celelalte două parabole, cum neamul omenesc „nu mai este demn să se numească fiul (lui Dumnezeu)”, și cum omenirea, după ce împărăția lui Dumnezeu prin Cristos îi va fi deschis drumul, ca să se reîntoarcă la casa lui Dumnezeu, va dori să facă aceasta, și cum va fi mulțumită și bucuroasă, ca să poată să se întoarcă îndărăpt, dorind, să fie cel puțin servii lui Dumnezeu. Parabola arată pe de-o parte iubirea neamăsurată a lui Dumnezeu față de creatura sa pământească rătăcită, dorința sa, să o vadă reîntorcându-se la el, și cum se grăbește, ca să-i iasă înainte, prin faptul că a făcut primul pas spre restatornicirea sa, anume prin predarea lui Isus pentru răscumpărarea omului dela moarte și groapă, mai departe prin introducerea împărăției sale pentru eliberarea lui de domnul lui crud, Satan, și din starea lui jalnică păcătoasă. Parabola arată deasemenea, că el nu-i va face numai de servi în organizația sa, ci că el îi va așeza iarăși ca fiii săi, dacă se vor dovedi credincioși. El va fi plin de bucurie și va pregăti o sărbătoare tuturor creaturilor sale în casa sa universală sau în organizația sa, pentru că după cum a spus Tatăl: „Acest fiu al meu era mort, și a înviat: era pierdut, și a fost găsit.” — Luca 15.

(W. T. din 1 Martie 1931)

Textul pentru adunarea de declarațiune

Mercuri 3 August 1932

Și m'am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: Ferește-te să faci una ca aceasta... închină-te lui Dumnezeu. Căci mărturia lui Isus este duhul prorociei. — Apocalips 19:10.

Ceice aparțin rămășiței sunt însărcinați, să deie „mărturia lui Isus Cristos”, și deaceia ei trebuie să procească, dacă vreau să fie credincioși. Este necesar, că ei acuma iau parte activă în serviciul Domnului, prin faptul că duc oamenilor veste despre Dumnezeu și despre împărăția sa messianică. Peste aceștia este vărsat spiritul Domnului, și aceia cari au primit spiritul, trebuie să „procească”. (Ioel 2:28, 29) Dumnezeu a vorbit, și servii săi credincioși trebuie să procească. (Amos 3:8) Aceia cari trebuie să deie acuma mărturia, formează împreună „picioarele” lui Cristos. (Isaia 52:7, 8) La această dare de mărturie rămășița nu trebuie să cinstească creatura, ci cinstea și toată lauda trebuie oferită Creatorului. Numele lui Dumnezeu și cuvântul său trebuie să fie acuma justificat. Deaceia a zis ingerul lui Ioan: „Inchină-te lui Dumnezeu!”, și rămășița trebuie să urmeze acuma această poruncă. — Lt. II, 162.

Mercuri 10 August 1932

Dar îmi voi aduce aminte de legământul meu făcut cu tine în vremea tinereții tale... Și voi face legământul meu cu tine, și vei ști că eu sunt Iehova.

— Ezechiel 16:60, 62. —

Iehova se gândește la legământul său pe care l-a făcut cu organizația aleșilor săi în vremea tinereții acestei organizațiunii înainte de ce unii membri ai ei ar fi făcut așa numita „creștinătate” sau „creștinismul organizat”. Acest creștinism pretinde de a fi exclusivul interesat în legământul pentru coroană și împărăție; totdeodată însă a fost în fiecare privință necredincios legământului. Iehova a fost îndelung răbdător cu creștinătatea, și el nu și-a uitat cuvântul. În împlinirea promisiunii sale, a așezat în 1914 pe regele său Isus Cristos pe tronul său și a adevărit legământul său și împărăția sa ca faptă sigură. Prin acest legământ al împărăției oameni creștinătății vor primi o ocaziune, să primească binecuvântările vieții. Iehova va împlini legământul său pentru cuvântul și numele său. — R. I, 206.